

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1797

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ➔ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ➔ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ➔ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ➔ *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ➔ *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

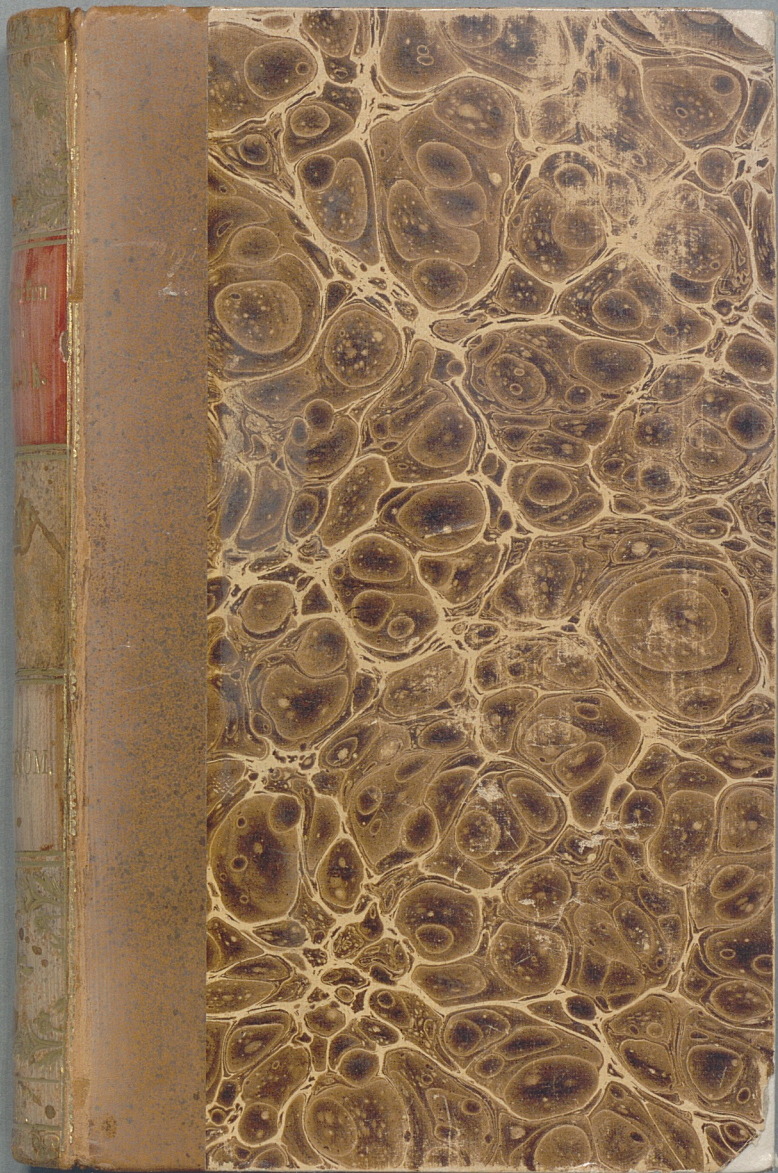
- ➔ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

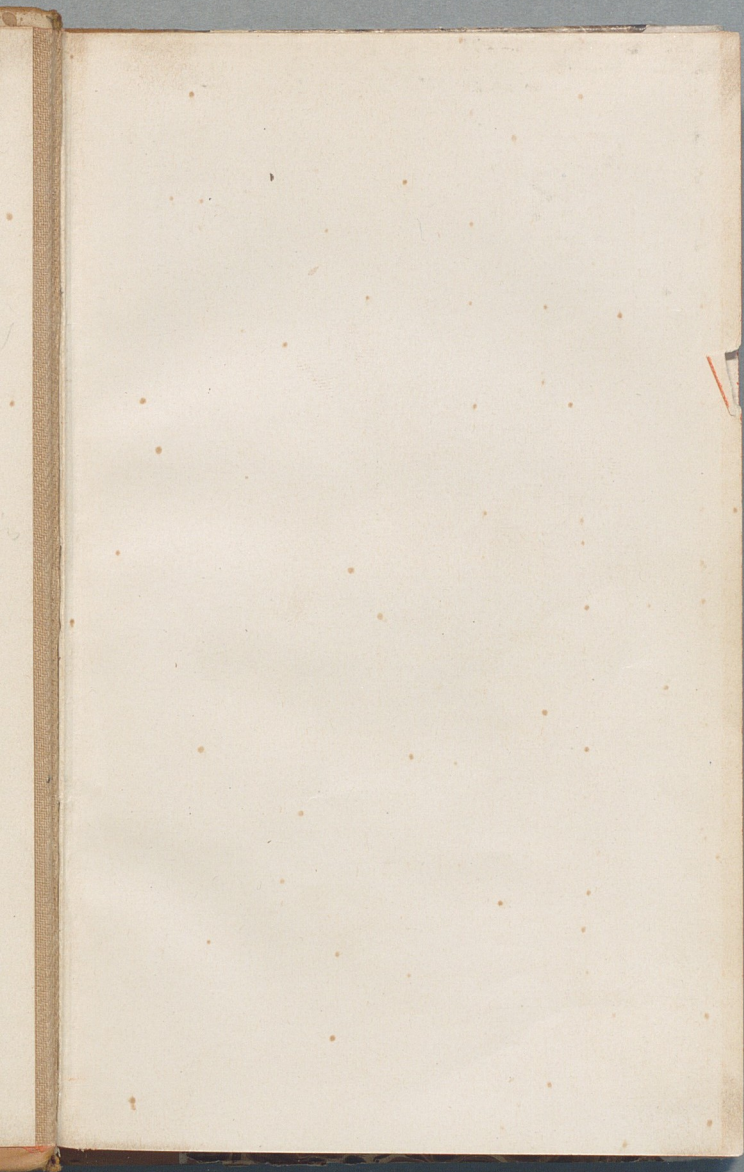
- ➔ <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Musik
S. 1. 7/1
Samb.

Ex. A

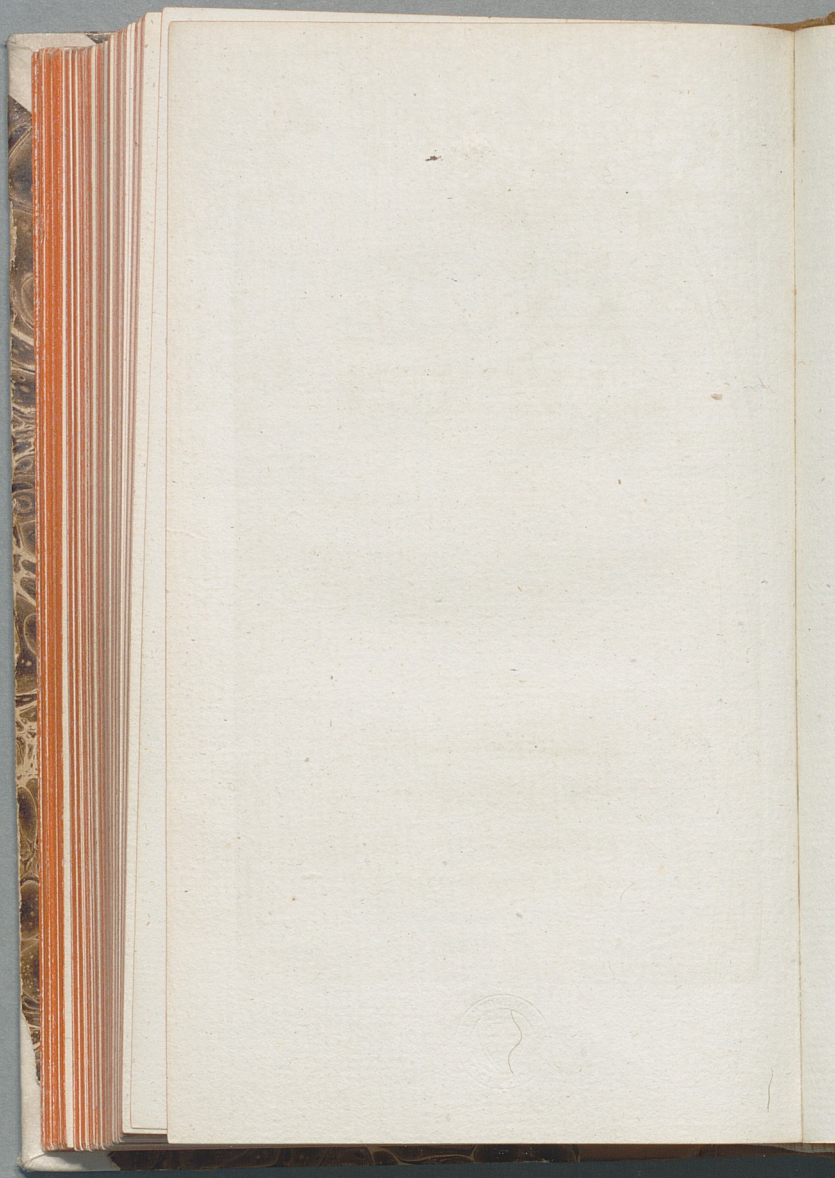

SKALDE-
STYCKEN
Satte
i
MUSIK.

VI. Delen.

Stockholm.
*och Kongl. Privilegerade
Not Tryckeriet*

I.

TIL AFTONSTJERNAN.

Öfversättning från Danskön.

Mildt du fäner, klara Aftonstjerna!
Dina blickar genom luftens våg.
Ach! min Mor, hvad såg hon dem ej gerna,
Då jag späd i hennes armar låg! :;

Silfverklar du genom natten blänkte,
Hälsade min vagga mången gång,
Tills sig slumret fött til ögat fänkte
Vid den moderliga röstens fång. :;

Glad jag ofta vid ditt skimmer sväfvat
Kring den ek, som bär min Flickas namn.
Tyft ditt sken på blomster-ängen bäfvat,
Då jag gått at möta Linas famn. :;

Ensam du i rosenhäcken myste,
Vittne til den första kys jag fick.
Ensam du bland nattens stjernor lyfte,
Då hon rädd til Hymens offer gick. :;

A

Lätt

Lätt du ofta på min lyra hvilat,
Då jag sjungit dig och kärleken,
Och min Lina, öm och tacksam ilat
At med blomster öfverhänga den. ;:

NYÅRS - VISA.

1 7 9 7.

Jag sitter i mit fönster här,
 Och ser på tidens å.
 Den far och far: och lika när
 Är mig des ström ändå.

Der dö väl många bubblor borrt,
 Som glänste för min syn;
 Men nya växa innan korrt
 Med lika bild af skyn.

Och lika falska? — ja, än sen,
 Om blott en liten stund
 De narra ögat, med sit sken,
 Ur orklöshetens blund!

Jag sitter i min stillhet här,
 Med handen mot min kind;
 Och ser de många segel der,
 Som svälla för sin vind.

Och mången julle ror sig nu,
Då vinden kastat om,
Så fakta borrt, som nyfs ännu
Med fraggigt högmod kom.

Säll den som bara långt ifrån
Betraktar verdens gång:
Och gör fit arbete i vrån
Med munterhet och fång.

Han vet ej af, at tiden går,
Om ej i tornet der;
Och fråger åt det nya år:
Ha! är du redan här?

Ja, det är här, det nya år,
Som tänder Sveas hopp!
Alt mer och mer i tyfthet går
Den unga Solen opp.

Til defs han flammar på en gång
I all sin rofenglans:
Och väcker alla lunders fång,
Och alla dälbers dans.

3.
 DRYCKES-SÅNG.

J som tömmen bågaren
 För at dränka lifvets galla,
 Sen den Usles tårar än
 I hans tömda träskål falla.

Chor.

Låten några droppar falla
 Utur Tröste-bågaren,
 På de läpparna, som kalla
 Öfver Er Vålsignelsen.

Bröder, fällan få vi den
 För en Riksgäldsfedel skörda:
 Tron J ej, at Tiggaren
 Lätta kan sin likes börda?

Chor.

Låtten den förtrycktes börda;
 Gifven hoppet lif igen!
 Ljus — åt alla vilseförda!
 Mänskjohataren — en Vän!

Sjelfve mellan dolda grund
Jagade af Ödets bölja;
Slutom broderligt förbund
Med dem ofs i faran följa!

Chor.

Rof för Ödets vreda bölja!
Sluten broderligt förbund —
Eller ryfen! — skal hon dölja
Stjernan i er aftenstund.

Ömmen ej för Dygden blott,
Uti Nödens bojar sluten;
Tung, som klippan, är den lotte
Vara brottslig — och förskuten.

Chor.

Bröder — ingen utesluten!
Vägen bördor — icke brott!
Eller sen J daggen gjuten
På den Vifes skördar, blott?

Sällas Far och Ullas Vän
Skal, en klarnad dag, ofs dömma —
Sällhet uti Bägaren
För den Ullas vänner tömma.

Chor.

Chor.

Och, när dödens kalk vi tömma,
Bröder! — ingen skräck för den!
De som andras öden ömma
Tömma den — som Bägaren.

HENRIETTE.

Glad då hon en lycklig fer,
Känslöfull i smärtan,
Kommer hon så sött och ler,
Ler och vinner hjertan.

Ler hon — tusende behag
Smyga sig i löjet,
Och i rosenmunnens drag
Aningar af nöjet.

Sägta som en morgonvind
Lugna fjärden bryter,
Öfver hennes unga kind
Hälfans purpur flyter.

Se begärens yra flock
Hennes fotspår följa;
Vördnaden dem tvingar dock
At sig blygsamt dölja.

Hör

Hör, då hennes fina skämt
 Straffar modets dårar,
 Det, af hjertats godhet stämdt,
 Ej den svage fårar.

Men *En* blomma pryder mer
 I den krans jag vrider:
 Se, hon tröst och tårar ger
 Åt en vän som lider!

Denna målning, kan mot den
 Någon Flicka svara? —
Henriette — Och hvem, min vän,
 Kan det annars vara?

TIL MITT HJERTA.

Länge vandrade mitt trötta hjerta *Maj.*
 Sökte sig bland tusende en Vän,
 Kom bedraget, färadt utaf smärta
 Lika tomt och sorgset hem igen.

Stackars hjerta! sade jag, du söker
 Ach! förgäves denna fällsamhet;
 Och din öma längtan blott föröker
 Mina känslors olycksalighet.

Du var likväl skapadt just för vänner, *Min.*
 Öpet, känslofullt, och svagt och godt;
 Du, vid andras plågor, plågor känner
 Suckar, dömer ej vid andras brott.

Ofta, ofta känner jag dig blöda, *Maj.*
 Då jag nödens usla föner ser;
 Ofta böd du mina tårar flöda,
 Då jag inte kunde gifva mer.

Ofta

Ofta af din förbön ömt betagen *Min.*
 Gjorde jag et offer för en Vän,
 Såg hans tårar, trodde, blef bedragen
 Trodde åter, och bedrogs igen.

Ofta spändt af en Romantisk villa *Maj.*
 Slår du rasande vid Thilmas bröst,
 Åter lugnar du och klappar stilla
 Vid en älskad Moders hulda röst —

Och när Mänklighetens qual mig fårar
 Melancholiskt lycklig någon gång,
 Ger du luft åt känslans öma tårar
 Stämmer lutan til en mjältsjuk fång.

Och med alla dessa fel och dygder *Min.*
 Har du dock en enda vän ej fått,
 Är då Vänkap flydd från dessa bygder?
 Är då Ömhet vorden til et brott?

Jag begär ej Rikedom och lycka
 Med min ringa lott förnöjd jag är,
 Blott en Vän at til mitt hjerta trycka
 Det är all den fällhet jag begär.

Trötta

Trötta hjerta! ut och vandra åter, Maj.
Sök dig ibland tusende en Vän!
Men jag känner världen, och förlåter
Om du kommer lika tomt igen.

6.

MIN SISK A.

Jag har i kojan der jag bor —
Den kojan är väl icke stor
Och icke grann; men i mitt sinne
Jag är få lycklig derinne —

Jag har en liten Siska der,
Som mer än pengar är mig kär.
Hon har en liten, liten tunga
Och kan få vackert, vackert sjunga.

Från topp til få är hon få nätt,
Och som en eld få qvick och lätt.
När får hon nånsin nya kläder?
Men som en spegel är hvar fjäder.

Hon tyckes lefva blott för mig:
När jag är glad, hon fägnar sig;
Och när jag leds, hon dufven sitter
Och klagar med et sorgligt qvitter.

Så snart jag nämner hennes namn,
Hon far som pilen i min famn,
Och bröd från mina läppar hackar,
Och sjunger sen så fött och tackar.

Jag smått uppå min lyra rör;
Hon lutar hufvudet, och hör,
Och ser på djuret, som så låter,
Och sjunger med, och lyfsnar åter.

Jag henne til en spegel bär:
Aj, säger hon, och blir så kär;
Och kyffer glaset — Stackars lilla!
Men hvarför gör jag dig så illa?

Jag släpper ju dig ut ibland
Uti mitt lilla blomsterland;
Men trogen kommer du tillbaka —
O finge jag en sådan maka!

7.

VÅRLÅNGTAN.

Ren Vårens fol i dans går opp,
 Som ur et rosenbad:
 Hvar liten fjelk med daggig knopp
 Uplyfter sig så glad.
 Jag ensam tvinar utan hopp,
 Min fol går aldrig opp!

Den biftra vinternatten drog
 Sin svarta vinge hän,
 Och flydde, genom dalens skog,
 Med sina vindars skrän.
 Men i mitt bröst en vinter är
 Som evigt stormar der.

Hvar liten fjärl, som flög så arm
 Kring döda mossan nyls,
 Nu fladdrar på sin liljas barm,
 Som öppnas för hans kyfs.
 Min lilja! ach när öppnas den?
 Männ hon ens knoppas änn?

Bofstr.

Bofinkens maka kom i skyn
Ifrån sin pilgrimsfärd,
Och glömde, vid sin älsklings syn,
Levantens sköna värld.
Min maka från de födra skär
Mig ingen Värvind bär.

Der sitter det, i hvar sin topp,
Det fäلت förenta par;
Ömt sjunger han, och håller opp
At vänta hennes svar.
Ach! mellan oss är vägen lång,
Dit hinner ej min fång!

Et blygsamt qvitter svarar ren
Hans ömbet och hans trö:
Tills bägge sitta på en gren,
Och kyssas vid sit bo.
Männ ens, i samma graf, vi två
Vårt kärleksläger få?

8.

HVAD JAG SJUNGER OCH ICKE
SJUNGER.

(Af Baggesen.)

Jag sjunger icke om kamp och krig,
Och Hjeltens lagrar på stridens bana.
Min Sångmö bleknar och gömmer sig
Då Segren svänger en blodig fana;
När sablen klingar, och kulan hviner,
Och döden herrskar bland lifsruiner,
Då tiger jag.

Jag sjunger icke til Evans pris,
Där druckna bröder i yrrel dansa.
Jag har bland andra det egna vis,
At, likfom nykter, mig bättre sanfa.
Bland fyllda glas och en bål som immar,
Min tyfta Sångmö få föga glimmar:
Där tiger jag.

B

Jag

Jag sjunger icke som du Ovid,
Den ljufva konst at de sköna dyrka;
Det vore kanske en sölad tid,
När åldren kommer och saknår styrka:
Och då förft tjente mig didaktiken;
Imedlertid blir jag vid praktiken.
Nu tiger jag.

Jag sjunger ej, Juvenal, med dig
Min grannes fel och min nästas blygder:
Den fången båtade föga mig,
Och laster blefvo ändå ej dygder.
När gikten nekar en rusta mera,
Då förft är tid at fatyrifera.
Nu tiger jag.

Jag låter ej, som Æsopus lät,
Uti min fång något Kretur glamma.
En krokig rygg vann han sig med det,
Och världen blef likafullt den samma.
När Skator pladdra juristerier,
Och Kattor jama filosofhier,
Så tiger jag.

Jag

Jag sjunger ej, med förmätna slag,
 Naturens godhet och stora under,
 När höga flämmor af tusen slag
 Förkunna dem ifrån fält och lunder.
 Då Näktergalar i Symphonier
 Med Lärkor slå sina Melodier,
 Då tiger jag.

Jag sjunger icke Monarkers pris.
 Jag knappast känner dem rätt deslutan.
 Är en och an litet god och vis,
 Nog får han rökelse mig förutan.
 När en får bjuda hvad han må lyfta,
 Och ingen annan har lof at knyfta,
 Då tiger jag.

Jag sjunger icke när lifvets spel
 I mistning går af en hög Spadille.
 Min luta klagar för ingen del,
 Om ock det gällde hans Fru Manille.
 Som jorden väl kan förlusten draga,
 Och ingen orsak juft är at klaga,
 Så tiger jag.

Jag sjunger icke för en Mäcen;
 Ty fant at säga, så tror jag föga
 Det blef mig möjligt at finna en,
 Om än jag tiggde hos alla Höga;
 Ty sanning, sanning är just min sjuka,
 Och den, gunås, går ej an at bruka;
 Så tiger jag.

Nej, Kärlek, blott din gudomlighet,
 Ska' mina tackfanima läppar fira,
 Och sjunga högt den lycksalighet,
 Jag simmar i vid dit bröst Semira;
 Där evigheter jag endast saknar,
 När vid din kyfs jag til lifvet vaknar;
 Jag sjunger dig.

Alt återkallar, Semira, dig:
 Semira genfusa skogens ekar;
 Semira hvifkar Zephiren mig,
 Och flyger åter til Floras lekar;
 Semira genljuda bergens toppar,
 Semira vifta mig blommans knoppar:
 Dig sjunger jag!

ROLAND.

Romance och Dricks-Visa, efter Rahbek.

Ej hade Carl Magnus i tiden
 En Hofman, mer ädel och vis,
 Än Roland, en kämpe i friden,
 Och Turkars och Hedningars ris,
 Man ingen lycksalig skall prisa,
 Förrän han är lagd i sin graf,
 Det Rolands exempel kan visa;
 O tagen dock lärdom deraf!

Han flogs, efter tidernas feder,
 För sin Angelique; Hennes träl
 Var Roland, och henne til heder
 Som mygg, slog Han Turkar ihjäl,
 Det hände, som händer ej fällan,
 (Må ingen bli stucken bevars!)
 At den fick den Vise i fällan,
 Som sjelf bitit på i en Narrs.

Herr Medor, friserad och vriden,
 Var Frökens behagliga val;
 Han alltid var först ifrån striden,
 Han alltid var sist från en bal.
 Han svängde, det var hela saken,
 Sitt svärd ej så väl, som sin fot;
 Jag hoppas, at ingen på baken
 Kan säga et ord deremot.

Men Roland, så snart han fått höra
 Det som i hans frånvaro skett,
 Hvad gör han? — det jag skulle göra;
 Herr Roland förlorar sitt vett,
 Med vilddjuren mände han vandra,
 Förtviflad i dalar och skog,
 Slet klippor och trän från hvarandra,
 Och Fogdar och Torpare slog.

Då suckade folket — och harmen,
 Och ropet til Kejsaren steg.
 En kärng, med sin katta på armen,
 Infördes i flottet, och neg,
 Man sände, så skrek hon, med första
 Et budskap til mannen i Mån!
 Herr Roland är icke den första,
 Som han röfvat vettet ifrån,

Herr

Herr Aftolph, som Spåqvinnan sade,
 På vingade gångaren red.
 Man då inga Luftbollar hade
 At resa i skyn up och ned.
 Men gångaren hittade vägen,
 Han flög, och ej stadnade förr,
 Än han, efter häfdernas sägen,
 Stod frustande midt för en dörr.

Den öppnas — och nu kan ni tänka
 Herr Aftolph blef häpen och glad,
 Då han fick se flaskorna blänka,
 Million-tals, upstälde i rad,
 'Jag gömmer, tog Mannen til orden,
 'På denna Er okända ort,
 'Alt vett, som ni tappen på jorden,
 'Derför är mitt förråd så stort.'

Herr Aftolph på flaskorna tittar
 Hur Ägarens namn, svart på hvitt,
 Står på dem: — han studfande hittar,
 Bland andra bekantas, på sitt.
 'Nå, skrek han, det var för det första
 'Jag äfven bland galningar kom:'
 Man svarte: 'De äro de största,
 'Som sjelfve ej veta derom.'

Han dricker, sin blindhet bekänner;
Och se'n Rolands flaska han fått,
I fyrsprång på gångaren spänner
Tilbaka til Kejsarens Slott, —
Men hvem är nog hjelte at töra
Ge in åt Herr Roland hans drick?
Han sof — och då lät det sig göra,
Man bandt honom fast — och det gick,

Historien få noga ej känner,
Hvad det var i flaskan för drick;
Men visst var det Vin, mina vänner!
Ty han sitt förstånd återfick,
Ja, den sitt förstånd skulle glömma,
För Angelique, eller en an;
Med Roland sin flaska må tömma,
Så får han igen det, som han. —

10.

V I S A.

Öfversättning.

Jag är en Man som har så vida tågät,
 At ingen mer fins så berest som jag,
 Fast jag ej än ifrån min hembygd vågat
 Ifrån den första stund jag såg Guds dag.

Frans Drake gjort en vandring rundt kring
 jorden,
 Och ryktet gjort hans bragd odödelig;
 Men obekymrad jag blir kvar i Norden,
 Ty jorden går ju jämt rundt kring om mig.

Jag lär hvad främst en människja bör lära,
 Ty jag har lärt at blifva Cræsus lik;
 Åt Alchymien jag ensam kan ge ära . . .
 Sex flaskor Vin . . drick dem — så är du
 rik.

Jag skådat alt hvad verdens riken äga,
Från Peru, Ziam, London och Berlin;
Men vet, för mig des skatler litet väga
Mot blinken af et fullt och godt glas Vin.

Förfök hvem vil en Cirkel at kvadrera,
Det läres ej af någon på vår jord;
Men jag har sedt kvadraten circulera,
Och kammaren svänga sig rundt kring mitt
bord,

I nya rön jag ej få vida hunnit
Men jag en gång fick mig et litet rus —
De Vises Sten, som aldrig förr man funnit,
Den fann jag då i botten af mitt krus.

Jag för des kraft ser alla qval försvinna,
Jag kan med den få sorgen til at le;
Med den en väg til flickans hjerta finna,
Och genom den til Snillets höjder se.

Kom

Kom Evan då, välkommen glädjens Fader,
 Välkommen då, du källa för vårt väl;
 Du skänker frögd åt jordens myriader,
 Skänk den i dag fördubblad åt min fjäl!

ELISE TIL SIN ÅLSKARE.

Lätt du kan af mina ögon finna
 Hur du tilbedd i mitt hjerta är;
 Men o! hör din öma Älskarinna,
 Lät det vara nog at herrfka der,

Ack! hör opp at kärlekspligt mig tyda,
 Hvad som sen mig säker ånger ger;
 Blott af hemlig fruktan at dig lyda
 Nekar jag dig det hvarom du ber.

Kan du nyttja denna magt få illa
 Som du på en värnlös Flicka fick?
 Näns du väl defs menlöshet förspilla
 I et svagt olyckligt ögnablick?

Hvarför få den rädda oskuld pröfva
 Som af dig, o Cleon! hägnas vill?
 Älikade ack! sky et brott at öfva
 Just därför at du har magt dertil,

Var du sjelf en Skydds gud vid min sida;
 Stöd min dygd; o, mer ej fresta mig!
 Ack! för tungt det blir för mig at strida
 Emot kärleken och emot dig.

B A L L A D.

Jag vid min harpa sjunga vill
En melancholisk fång,
Ty Sönnen från mitt öga flytt,
Min natt den är så lång.

Och lifvet tungt och ledsamt är,
Min vandrig är så svår:
Ty jag har varit blind och lam
I många herrans år.

Och den som var mitt enda stöd,
Som var min ålders hopp,
Som delade med mig sitt bröd,
Tog Herran til sig öpp.

Det var en Dotter huld och skön,
Som vid min sida gick,
Mig ledde med sin trogen hand,
Och värmde med sin blick.

Och

Och när jag ledsen var och gret,
 Så tröstade hon mig;
 Och när jag bad, så bad hon med,
 Och bad för mig och sig.

När qvällen kom jag flumrade
 På hennes mjuka arm,
 Mitt trötta hufvud hvilade
 På hennns hulda barm.

Och när en Christlig vandringsman
 På denna vägen var,
 Så gaf han mer för Emmas skull
 Åt hennes gamla Far.

En dag med harpan i min hand
 Jag vid en landsväg satt;
 Jag spelte och hon sjöng — men ack!
 Des ton han blef så matt. —

'Hur mår min Emma? ropte jag,
 Jag känner ej din röst:
 Ditt hjerta slår så tungt och hårdt
 Emot din Faders bröst.'

'Och

’Och dina tårar falla ned
Så heta på min barm:
Om du är trött få hvila dig
En stund uppå min arm.’

Så fade jag, och gret så ömt
Och väntande på svar;
Men då hon teg så trodde jag
At ren hon somnad var.

Jag fatt så tyft och tordes ej
Det minsta röra mig
Och vilkade: sof sött mitt barn,
Jag skall ej störa dig!

Där fatt jag tyft den långa dag,
Och väntade så ömt,
Och tänkte, då hon vaknade,
Få höra hvad hon drömt.

Det blef så kallt mot aftonen,
Men Emma sof ändå:
Jag rörde sagta hennes arm:
Kom Emma, lät oss gå!

Men

Men ack! des arm han var så stel,
 Och hennes hand så kall,
 Och hennes hjerta stilla stod,
 Och hennes dag var all.

Jag skrek: o ve mig, arme man!
 Min dotter är då död!
 Och jag är blind och kan ej gå,
 Förutan hennes stöd!

O Emma! Emma! o mitt barn,
 Hur nans du lämna mig
 Allena i den vida värld?
 Allena utan dig?

Och kölden blef så bittert sträng,
 Och stormen ökte sig,
 Och jag, jag hade ingen mer
 Som brydde sig om mig.

Där stod jag arme blinde man,
 En gammal tröflös far,
 Och talade min dotter til,
 Men fick ej något svar.

Där stod jag, darrande af köld;
Med harpan i min hand,
Vid fidan af min dotters lik,
Uti et okänt land.

13.

S A N G.

Til Vinets och Vällustens ära,
Må veklingen höja sin röst;
Vårt offer de dygder vi bära,
Som än ge ofs styrka, än tröst.
Gudomliga Vänskap! din helgade lära vi
yrka,
I redliga bröst, din låga är liflig och klar:
Vår ungdomstid du skänker styrka,
Och lugn på våra gamla dar. ∴

Förnöjd med sin lysande boja,
Lät slafven få dväljas i slott;
Med frihet, en vän, och en koja,
Den redlige skatter har fått.

Gudomliga Frihet! din helgade lära vi yrka,
I manliga bröst, din låga är liflig och klar:
Vår verkningstid du skänker flyrka,
Och säkerhet på hvilans dar. ;;

14.

S U P - V I S A.

Broder, tag glaset och låtom oss sjunga,
 Snart få bekymren sitt välde igen;
 Åldren skall nalkas, och stegen bli tunga,
 Åldren! — ach! snart skal du hinnas af den. :;

Snart sku bekymmer och ledsnad och plågor
 Båda des ankomst och trycka ditt bröst,
 Då — ingen gnista af ungdomens lågor,
 Då — intet ljud utaf nöjenas röst. :;

Fåfängt, få nära til stygiska stranden,
 Skall du af kärleken önska en blick;
 Fåfängt skall vänskap, med glaset i handen,
 Ropa: glöm åldren, glöm plågan och drick. :;

Derföre, skynda dig, njut dessa dagar
 Af dina unga och lyckliga år:
 Första capitlet af fällhetens lagar
 Handlar om njutningen af hvad du får. :;

Tro ej at Himmelen drufvan dig lämnadt
Endast til Ruffin at använda den,
Och at til grynkorf han Rifet blott ämnadt,
Nej, ock til Arach i Pounche hos en vän. ;:

Klingom då Broder och låtom ofs dricka
Fridens och lugnets och frihetens skål,
Klang för vårt fosterland, klang för vår flicka
Klang för vårt värdfolk och klang för vår
bål! ;:

15.

S Å N G E N.

Törst til blod och klor har örnen,
Men ej fångens gåfva fått:
Ryta och förhärja blott
Kunna lejonet och björnen.
Sjung du, ömma näktergal,
Sjung du dina ljufva qval

De som faderlösa rövva,
Och åt enkans tårar le,
För den ömma fången de
Äro kalla, äro döfva.
Sjung du, flicka, öm och ung,
Ängeln lik vid harpan, sjung.

KYRKOGRÅDEN.

Stundom kring de dödas läger
För mig sjelf jag vandra plär;
Tyfnaden jag finner der
Ingen fasa för mig äger,
Ljuf den för min känsla är.

När jag mig förtroligt fänker
På en gräsbevuxen häll,
Fridsam på min lefnadsqväll,
Mina sorgers slut jag tänker;
Tänker hvilat och är fäll.

Utan bäfvan, utan smärta
Ser jag dödens frödda spår;
Vid den stumhet kring mig rår,
Ingen röst uti mitt hjerta
Något brätt mig förebrår.

Jag en renad glädje känner
Uti denna enslighet —
Och, från hvilans rolighet,
Välnader af hulda vänner
Hvilka frid och falighet.

LILLA CALLE.

Lilla Calle sprang så rolig,
Sprang så munter och förtrolig,
Log och skämtade;
Vägen til hans lilla hjerta
Hittades af ingen smärta,
Intet lidande.

För hans milda öga, tåren
Var en främling, som med åren
Blef bekant och vän;
Han i sällskap med behagen
Lekte bortt den långa dagen,
Yr som kärleken.

Glada gosse! tiden lider,
Snart ditt lilla hjerta fvider,
Nyttja glädjens dag!
Jag som du, i barndoms åren,
Log, men ack! nu svida såren,
Och nu gråter jag.

18.

VAUXHALLEN.

Vauxhallen börjas, min bror,
 Mängden är talrik och stor;
 Fladdrande lockar,
 Mångfärgade vippor;
 Fröknar i flockar,
 Vestaler i knippor;
 Jämnlikhet, qvalm och musik,
 Glacer, förkylning, heftik,
 Frillor och Fruar och fri republik.

Friheten bor i vårt land: —
 Drängar bland stjernor och band —
 Hvila och vandring
 Och små reflexioner;
 Bifall och klandring
 På dräkt och personer;
 Gummor i styf konkarong,
 Döttrar i trängtan och tvång:
 Skal då den balén ej börjas en gång?

Stadna

Stadna min vän, om du vill;
Se hvilken dräplig quadrille!
Se den Seigneuren
Med sprattande vador;
Kän den odeuren
Af musc och pomador;
Väpna ditt öga med glas,
Se hvad den nymfen har grace,
Kinder af fasslor och barm af karkas.

Himmel nu mörknar vår fal!
Skumrasket skymmer vår bal;
Knuffar och hinder,
Malice och fleuretter;
Flottiga kinder
och os af kortletter;
Äntlig et månsken af ljus,
Kackling och buller och fus,
Ledspad, utdunstning, behof utaf snus.

Trängfeln nu gör mig förtärd. —
Vauxhall! du liknar vår verld:
Mänskjan der fiker
Och svettas otroligt;

Väsna

Väsnas och skriker
Och tror sig ha roligt;
Tråkar i stoj och besvär,
Knotar, fronderar och svär,
Men ej dets mindre få gerna är der.

V I S A.

Bröder se Bålen den fröjdas och röker,
Höjom för Bacchus vår glättiga ton!
Se hur han vänligt och mildt ofs besöker,
Skänker ofs glädjen i Rack och Citron.

Aldrig hans dyrkan et hjerta bedrager,
Alltid han varit de dödligas vän;
När han förnuftet dem stundom betager,
Ger han dem ruset och nöjet igen.

Drufvorna skänktes at friden befrämja,
Bacchus bär affky för härjande stål;
Konungar jämt skulle lefva i sämja,
Om blott som oftast de tömde en Bål.

Hymen skall alltid hans välde befanna,
Svartsjuka griller han lyckligt förstör,
Mannen som gnuggade harnsen sin panna,
Blind och förnöjd med sitt öde han gör.

När,

När, i förtviflan för kärlekens nycker,
Ynglingen våldsam vill flita des band,
Bacchus pistolen ifrån honom rycker,
Ger honom glaset i stället i hand.

Vinet i tankarna driftighet föder,
Sätter vår bildning i gladare skick;
Hvad blefve af våra rimmande bröder,
Om han som oftast ej ropade, drick!

Lyckliga känslor hos gubben han tänder,
Ungdomens blomster på kinderna strör;
Tankan få listigt på kärleken vänder,
Hjertat så böjligt för skönheten gör.

Sjungom då enigt vår Bacchus til ära,
Ärkännom honom bland Gudarna störst.
Måtte han jämt oss sin nedar beskära,
Fröjda vårt hjerta, förlänga vår törst!

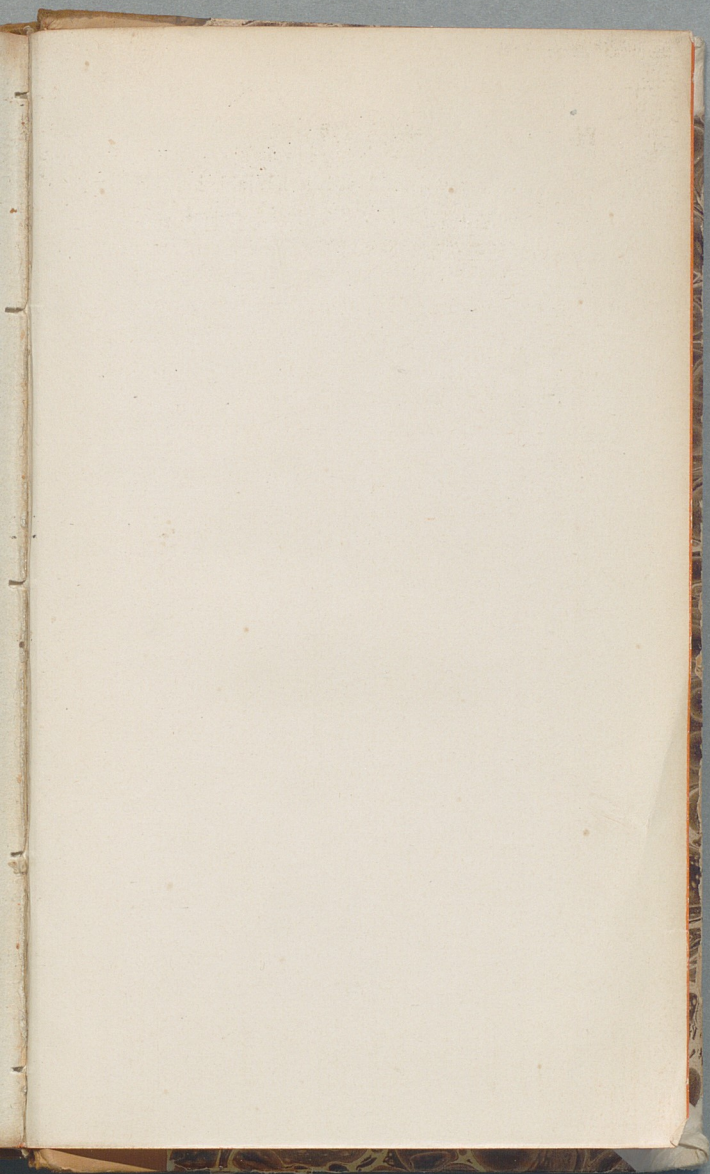
Slut på Sjette Delen.

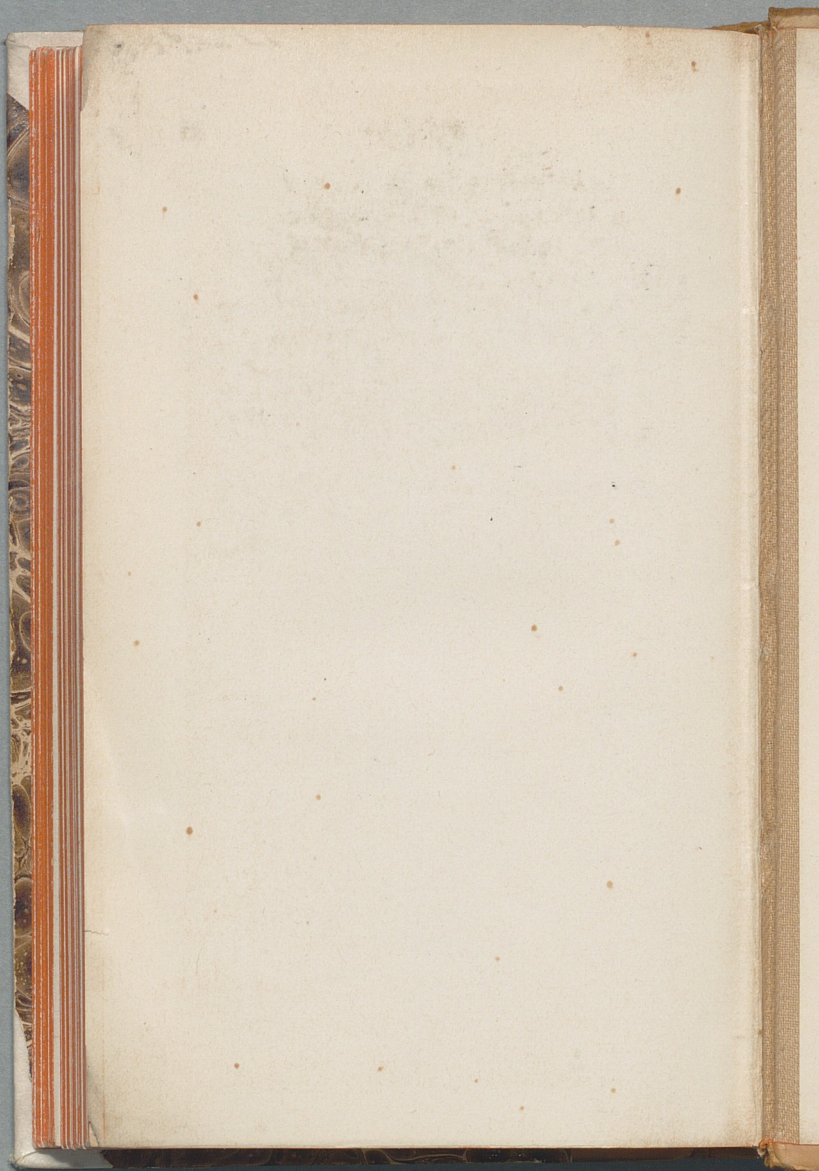
STOCKHOLM,
Tryckt hos JOH. PEHR LINDH, 1797.

Rättelser.

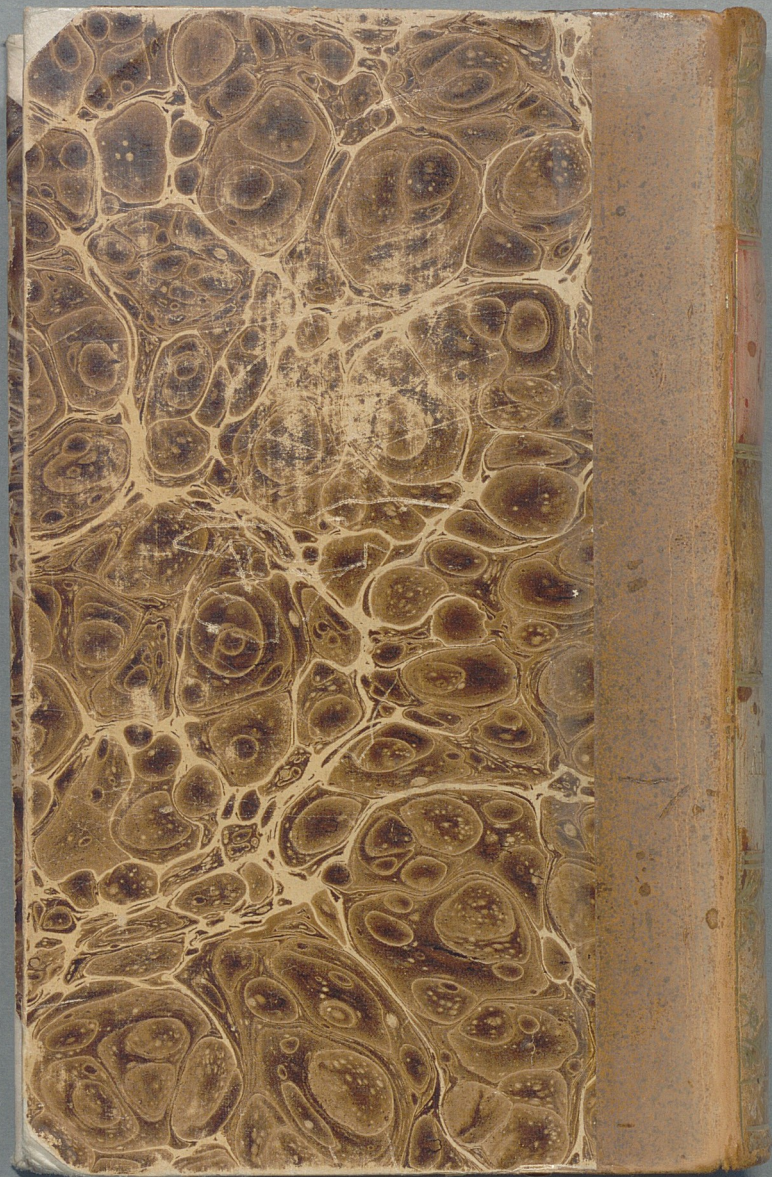
Pag. 13 rad. 4 står: *lycklig*; läs: *lyckelig*.

Pag. 30 rad. 15 står: *trogen*; läs: *trogna*.

www.books2ebooks.eu